

slaas det udtrykkeligt fast, at Embedslægen ikke mere har Pligt til at øve Lægegerning for det offentlige, medmindre han beordres dertil af Justitsministeren i Henhold til Loven om kommunal Sygepleje.

§ 15 omhandler Lønningerne. En Del af Kommissionens Medlemmer var stemt for, at Lønningerne burde være noget større. Der er fastsat 25 Embeder af første Klasse til 3,000 Kr., 41 af 2den Klasse til 2,200 Kr. og 12 af 3die Klasse til 1,600 Kr. Endvidere er der et Lønningstillæg hvert 4de Aar paa 200 Kr., der gentager sig 3 Gange med i alt 600 Kr., og for Amtslægerne, saaledes som Lovforslaget nu foreligger fra Folketinget, et Tillæg af 1,000 Kr. for det særlige Arbejde, der paalægges dem. Dette særlige Vederlag til Amtslægerne var af Ministeren oprindelig sat til 1,600 Kr. Jeg skønner ikke rettere, end at dette Forslag var meget rimeligt i Forhold til det ikke lidt forøgede Arbejde, man ved en Ændring i Folketinget har lagt paa disse Amtslæger, og jeg vil udtale min Beklagelse over, at man samtidig med, at man har tildelt Amtslægerne forøget Arbejde, har nedsat dette Tillæg fra 1,600 Kr til 1,000 Kr. Tillige bestemmes i § 15, at Embedslægen skal gaa af, naar han er 70 Aar. Det er vel i Almindelighed saaledes, at en Embedslæge ikke er dygtig til eller i alt Fald ikke er initiativrig nok til at bestride en saadan Plads, naar han naar de 70 Aar, men der kan være Undtagelser, og der blev af et æret Medlem fremsat den Tanke, om man ikke kunde gaa samme Vej, som man har gjort i Sverige, hvor man har en Bestemmelse, der siger, at en Mand kan vedblive at fungere efter at være fyldt 70 Aar, hvis han anmodes derom af Ministeriet. Det havde været en meget smuk Løsning af dette Spørgsmaal, en Maade, hvorpaa man kunde ordne det Forhold, uden at der kommer noget krænkende for vedkommende Embedsmand, og uden at man skærer Grænsen brutalt af for dem alle ved den Aldersgrænse.

Hvad angaar § 16, der omhandler Diæter, vil jeg ogsaa anbefale Lovforslagets Sæts. De er en Del højere end de nuværende, men disse skriver sig ogsaa fra det forrige Aarhundrede, og det var overordentlig smaa Vederlag, der den Gang blev budt Lægerne. Man vil saaledes for Eksempel erindre, at for at undersøge en Patients Sindstilstand var Honoraret 4 Kr., en Virksomhed, der sikkert vilde foranledige et ikke ringe Arbejde og adskillige Besøg af den paagældende Læge. — Hvad det finansielle Resultat af denne Lov angaar, har

det heller ikke for mig noget afskrækkende. Vi lever ganske vist ikke i en Guldalderperiode, men det, der udkræves efter Kommissionsforslagets Opgørelse, er en Merudgift paa ca. 50,000 Kr. for det offentlige ud over, hvad Lægevæsenet koster i dette Øjeblik. Dertil maa naturligvis lægges de Udgifter, der vil falde paa Centralstyrelsen til forøget Kontorhold, som jo nu ved Folketingets Ændring overføres paa Amtslægen. Endvidere kommer der, i alt Fald i den første Tid, en forøget Pension til det Antal Embedslæger, som nu maaske tager deres Afsked, og dernæst vil en Del Kommuner, de Kommuner, der til Dato har nydt godt af Bestemmelsen om Distriktslægens Forpligtelse til at øve kommunal Sygepleje, faa forøget Udgift for at skaffe sig denne kommunale Sygepleje. Men alt i alt forekommer det mig, at de Ofre, der kræves af det offentlige, saavel af Stat som af Kommune, ikke er for store i Forhold til de Goder, der kan opnaas ved denne Lov. Og en Del af Udgifterne vilde utvivlsomt, enten man vedtager Reformen eller ej, være kommet alligevel, idet man dog ikke i Længden kunde lade Embedslægerne blive staaende ved de tarvelige Lønninger, de nu har haft i saa lang en Aarrække.

Jeg vil tillade mig at anbefale Lovforslagene til en hurtig og velvillig Fremme, men vil dog finde det hensigtsmæssigt, om man her i Tinget underkastede dem en kort og velvillig Udvalgsbehandling.

Johansen: Efter den udførlige Behandling, den ærede sidste Taler (Piper) har givet den foreliggende Sag, kan jeg fatte mig i al Korthed.

Befolkningen har jo ventet en Forandring med Hensyn til de offentlige Embedslæger. Og det kan ikke nægtes, at man har spurgt, hvordan denne Ordning nu vilde blive. Der kan vel ikke være nogen Fare for, at man kan faa nogle Embedslæger, der har et Speciale, med andre Ord har en Kæphest, der kunde blive en Svøbe for Befolkningen. Det har derfor været noget af en Lettelse, da dette Lovforslag fremkom, og man saa, at saaledes vilde Forholdet ikke blive. Tværtimod maa man gaa ud fra, ogsaa efter, hvad den højtærede Minister nys har udtalt, at Embedslæger ikke faar en saadan Myndighed, at de kan sige, saadan og saadan skal det være, baade her og der; deres Myndighed indskrænkes til bestemte Omraader. Desuden maa man gaa ud fra, at den Instruks, Justitsministeren vil give disse Læger, bliver saaledes, at den ikke berører Folkets Frihed og Selv-